

nagtet de kunne tjene til Støtte for Feltbefæstningen, dog ikke i nogen nødvendig Forbindelse dermed, det er Arbeider, som skulde og maatte udføres, naar ikke Kjøbenhavn skulde udsættes for at tages ved en pludselig Ovrerrumpning, og da vi have faaet det Indtryk, at dermed ere disse Arbeider afsluttede, og hvad der ellers maatte være at foretage, staar paa Loven om Kjøbenhavns Befæstning, der er forelagt, og da der vil blive forlangt Mere, hvis den nyere Tids Opgaver skulle føre videre i den Retning, idet der da maa forelægges nye Love, mene vi, det er ønskeligt, at Landsthinget tiltræder alle de Forslag, der her ere stillede. Endelig skal jeg gjøre en Bemærkning, som maaste er overskødig, at det 1ste Bidrag til Geværmodellen og Udgifterne til Flytning af Tøjhusetablisementet, 2det Bidrag, tilsammen et Beløb af omtrent 800,000 Kr., er udgaaet af Finantsloven i Genhold til en Forhandling, der er ført med det andet Thing, og som foreligger i Form af et Lovforslag om en ny Geværfabrik, som allerede er behandlet i dette Thing.

Formanden: Hvis jeg ikke misforstod den ærede Ordfører, udtrede han, at han paa Udvalgets Begne tog en Del af Underændringsforslaget Nr. 88 tilbage, nemlig den sidste Del. (Ordføreren: Ja!). Ja, men man kan ikke saaledes tage en Del af et Forslag tilbage, det er stridende mod Forretningsordenen, enten maa den ærede Ordfører tage hele Underændringsforslaget tilbage eller slet ikke tage det tilbage.

Ordføreren (Schlegel): Ja, det er ikke Meningen at tage hele Forslaget tilbage, men saa maa vi til tredje Behandling stille et Ændringsforslag i saa Henseende. (Formanden: Vel!).

Th. Nielsen: Jeg skal ikke gaa ind paa Enkelthederne i de af Flertallet stillede Ændringer, men jeg skal i Almindelighed angive de Grunde, hvorfor Mindretallet stemmer imod dem. Der er opført overordentlig store Udgifter paa det Budget, der ligger for. Allerede ved første Behandling blev det oplyst, hvorledes Udgifterne stege. Fra 1875—80 vare Udgifterne 16 $\frac{1}{2}$ Million Kroner, i 1881—1882 var det 16 $\frac{10}{100}$, og i Aar byder Folkethinget 19 $\frac{10}{100}$, altsaa næsten 20 Millioner. Allerede det er meget Betydeligt. Landsthinget bevilgede i Fjor til Krigsvæsenet 26 Millioner, og i Aar bevilger det ikke mindre end 28 $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Det forekommer mig at være for meget af det Gode, selv om det var godt. Krigs-

ministeriet faar sit ordinære Budget forhøjet med over 1 Million og sit ekstraordinære med over 4 Millioner Kroner, ialt 5 Millioner. Der er til Forsvarsvæsenet en Forhøielse af 9 Millioner. Men det Værste ved disse Forslag er, at flere af dem ere Bevillinger, som tidligere ere forkastede i Folkethinget, i alt Fald forkastede i deres Tendents, idet der er stemt mod Befæstningen i det Hele, om end ikke mod de enkelte Forslag. Nu veed jeg meget vel, at ærede Medlemmer og navnlig den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kredts (Mågen), ville sige, at hvad der er nødvendigt, det skal til, vi skulle overveie, om det er forsvarligt at bevilge disse Udgifter, og naar det er forsvarligt, stemme vi for dem, men jeg vil sige, at i et konstitutionelt Land er Forholdet saaledes, at den ene Faktor af Lovgivningsmagten ikke kan siges at være Forpagter af Almenfornuft. I et konstitutionelt Land er der flere om den Ting, og naar der er Uenighed, maa man ved Kompromiser se at blive enig om, hvad der er nødvendigt. Det ene Thing siger: Det og det er nødvendigt, det andet Thing siger: Der er ikke saameget nødvendigt, og den tredje Faktor har maaste en tredje Mening, men den ene Faktor kan ikke saaledes gjøre sig til Shændehaver af Afgjørelsen af, hvad der er ene forsvarligt og berettiget. Man maa forhandle med hinanden for at se, hvad der bliver endelig forsvarligt, hvad der bliver, om jeg saa maa udtrykke mig, almenforsvarligt. Her forekommer det mig imidlertid at være saaledes, at den ene Faktor siger: Det og det er forsvarligt, og saa opfordrer man Ministeriet til at bruge det, uanset hvad den anden Faktor mener. At Mindretallet ikke kan være med dertil, er en Selvfølge. Nei, Ulykken ved vore Krigsbevillinger er, at vi ikke tænke paa, at vi ere et lille Folk, men bestandig sammenligne os med Stormagter, snart med Frankrig og snart med Tyskland, og vi ville have det bedre i alle Retninger, baade Hær, Flaade og Fæstninger, og i Sammenligning hermed er det utvivlsomt den høitærede Krigsminister siger, at vi have forsmødt det saa overordentlig de foregaaende Aar, og at vi derfor nu ere nødtie til at tage de meget store Beløb som her forlanges, og som forekomme mig at være altfor store. I og for sig er jeg altsaa derimod; men jeg er ogsaa derimod af Hensyn til den Maade, hvorpaa Medlerne ere komne til Stede. Vi maa ikke glemme, at den Klassebeholdning, vi have, og som der atter og atter henvises til, men som nok skal komme til at gaa, især naar vi saaledes tage for os, at vi faa en Under-